

gør Livet kostbarere for hele Befolkningen. Der er jo snart ikke nogen som helst Ting, man er berettiget til at gøre i Henseende til udenlandske Forfatters og Kunstners Arbejde. Vi ende med at komme saa langt, at en Dreng ikke kan fløjte en Melodi paa Gaden af en eller anden Operette, uden at han kommer til at betale Afgift til den paagældende udenlandske Komponist." Jeg kan ganske slutte mig til disse Ord af det ærede Medlem. Min Opfattelse er den, at naar dette Lovforslag bliver til Lov, vil det gøre Livet fattigere for den fattige og gøre det kostbarere for hele Befolkningen.

Ordføreren (Sylow): Jeg skal fatte mig i stor Korthed. I Løbet af 10—11 Aar have alle de Principper, som kunne bringes i Marken fra den ene og fra den anden Side, været gennemdrøftede, og hvad det ærede Medlem for 9de Kreds (Harald Jensen) fremførte, er allerede i de syvundne Aar mange Gange kommet paa Bane, men ikke desmindre har jo vor Lovgivning erklæret sig for det modsatte Standpunkt, idet vi efter mange Kampe fik Loven af 1902, som gjorde det muligt for os at tiltræde Berner-Konventionen. For saa vidt antager jeg, at al videre Debat om disse Principspørgsmaal skulde være endt. Det Spørgsmaal, der blot stod tilbage, var Spørgsmaalet om en større eller mindre Udstrækning af Beskyttelsen. Der kan man selvfølgelig have forskellige Opfattelser af, hvor Grænsen skulde sættes, og jeg selv hører til dem, der i og for sig mente, at man maaske kunde være gaaet vidt nok, naar man satte Grænsen til de 50 Aar. Men det Spørgsmaal ligger slet ikke for her. Det Spørgsmaal, der her ligger for, og som retteligen maatte afgøres paa samme Vis, er Spørgsmaalet om Ligestillingen mellem Oversættelsen og Originalværket. Fra en rent teoretisk juridisk Side maatte man anse det for den største Uretfærdighed, hvis man der gjorde nogen Forskel, og det er dette Princip, der nu er hævdet i Berner-Konventionen, som den foreslaaede Lov gør det muligt for os at tiltræde fuldt ud. Der er det gennemført, saaledes som det rationelt maatte være, og i denne Konventions Artikel 25 er det bestemt, at hvis man ikke vil gøre Skridtet fuldt ud, kan man selvfølgelig for Oversætternes Vedkommende blive staaende ved Pariser-Deklarationen i 10 Aar. Men da nytter det ikke, at vi forsøge at naa et Mellemstandpunkt. For saa vidt anser jeg Spørgsmaalet i denne Forstand for udebatteret. De øvrige Betragtninger, det

ærede Medlem fremsatte, skal jeg lade ligge. Jeg for mit Vedkommende har ingen som helst Anelse om, hvem der sidder i Bureauet, og jeg antager for øvrigt heller ikke, at den højtærede Kultusminister saadan paa staaende Fod ved nogen Besked dermed, men det Spørgsmaal forekommer mig i og for sig heller ikke at være af Interesse for Sagen. Thi naar den ærede Taler stærkt fremhævede, at det i Virkeligheden var en Overrigsdag for os, er det et noget stærkt Udtryk for dette, at vi ere traadte ind paa en interparlamentarisk Bane, hvor vi ere nødte til at følge med, saaledes som vi anse det for rigtigt og forsvarligt. Jeg skal derfor med disse korte Bemærkninger som Ordfører henstille, at det høje Ting vedtager Forslaget med de faa af det hele Udvalg foreslaaede Ændringer.

Ministeren for Kirke- og Undervisningsvæsenet (Appel): Til det ærede 4de Medlem for 9de Kreds (Harald Jensen) vil jeg tillade mig igen i Dag at bemærke, at det vilde jo være overmaade tiltalende, hvis vi selvstændigt kunde ordne Spørgsmaalet om Beskyttelse her i Landet, men det kunne vi ikke med nogen Virkning overfor Udlandet, saa at vi, hvor tiltalende det end kunde være at ændre noget paa disse Tal, ere helt udelukkede derfra, hvis vi ikke med det samme ville give Slip paa at sikre vore Forfattere en Ret i Udlandet.

Harald Jensen: Det interesserede mig at høre den højtærede Ordfører sige, at han ikke havde nogen større Anelse om Bureauet og om den Maade, det virker paa, og heller ikke antog, at den højtærede Kultusminister var i Stand til at svare paa det. Det var jo, hvad jeg forudsatte. Jeg vil kun sige til den ærede Ordfører, at naar han udtalte, at vi ere nødte til at følge med, sagde han omtrent samtidig, at vi kunde blive staaende paa Pariserstandpunktet og altsaa staa paa den mindre Beskyttelse for Oversættelser. Det kunne vi i alle Tilfælde blive staaende paa i 10 Aar, og jeg er ganske klar over, at ifølge Konventionen kunne vi ogsaa forhøje Beskyttelsestiden til 15 eller til 20 Aar, ganske som vi ville, idet Artikel 20 i Berner-Konventionen siger, at Regeringerne i Unionens Lande forbeholde sig Ret til indbyrdes at træffe særlige Overenskomster, for saa vidt saadanne Overenskomster maatte tilstaa Forfattere og Kunstnere videregaaende Rettigheder. At hæve Varigheden for Beskyttelsen fra